

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoCsp/51/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7920201689
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7920201689.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobkyne K. T., nar. X.X.XXXX, bývajúcej A. S., S. Č.. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Mgr. Bc. Petrom Kubákom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Werferova 1, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35792752, zastúpenému advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubányho č. 6, o primerané finančné zadosťučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trebišov č. k. 17Csp/75/2020-92 zo dňa 9.3.2021 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 450 € a vo výroku o trovách konania.

M e n í rozsudok v časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania zo sumy 450 € od 2.5.2020 do zaplatenia tak, že v tejto časti žalobu zamietá.

P r i z n á v a žalobkyni proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Okresný súd Trebišov ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 17Csp/75/2020-92 zo dňa 9.3.2021 zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobkyni 450 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 22.5.2020 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V poradí druhým výrokom priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobkyne, ktorou sa od žalovaného domáhala zaplatenia sumy 450 € titulom finančného zadosťučinenia spolu s úrokom z omeškania a náhrady trov konania. Svoju žalobu pritom žalobkyňa odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde v Trebišove pod sp. zn. 14Csp/299/2018 sa domáhala ochrany svojich spotrebiteľských práv v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500027357 zo dňa 27.6.2013, uzavretej medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou, na základe ktorej bol jej poskytnutý spotrebiteľský úver. Rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 19.9.2019 č. k. 14Csp/299/2018-52, ktorý nadobudol právoplatnosť 8.11.2019 bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaného zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov práve v súvislosti s uvedeným úverom. Musela sa domáhať súdnej ochrany, pretože na žiadosť žalovaného jej zamestnávateľ už aj vykonával zrážky zo mzdy, pričom celkovo jej bola zrazená suma 877,17 €.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a poprel tvrdenie žalobkyne, žeby nevedela o tom, že by jej mohli byť vykonávané zrážky zo mzdy, pretože bola opakovane upozornená na možnosť vykonávania zrážok v zmysle dohody, ktorú s ním uzavrela. Uviedol, že tvrdenia žalobkyne o riešení zrážok zo mzdy s účtárňou

zamestnávateľa nie je dôvodné a nemá žiaden vzťah k požadovanému nároku, pretože vykonávanie zrážky zo mzdy sa riadi zákonnými pravidlami, upravenými v § 551 Občianskeho zákonníka. Odhliadnuc od uvedeného žalovaný namietal nedôvodnosť žaloby na primerané finančné zadostučinenie, pretože neboli splnené zákonné podmienky, ktoré vyplývajú z 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Z formulácie tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa jeho prvej vety a to domáhanie sa ochrany svojho práva, a až za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadostučinenie. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver, alebo nad rámec toho aj záver o vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadostučinenia. Žalobkyňa neoznačila ani nekonkretizovala porušenie práva alebo povinnosti, ktoré jej zakladá nárok uplatňovaný podanou žalobou. Žalobkyňa reagovala na obranu žalovaného s tým, že usvedčil sám seba z vedomého konania v rozpore so zákonom, keď v SMS správe jej uviedol sumu 22,51 € ako zrážku zo mzdy, pričom reálne jej bolo zrazených jednorázovo 131,71 € respektíve následne 565,41 €, teda žalovaný vedome konal v snahe poškodiť žalobkyňu ako spotrebiteľku. Ďalej argumentovala, že v čase predloženia dohody zamestnávateľovi bola pohľadávka žalovaného dávno premĺčaná. Aj keby teda bola dohoda o zrážkach zo mzdy platná, bola v nej dopísaná suma zrážky zo mzdy vo výške 22,51 € a teda každá zrážka zo mzdy nad uvedenú sumu bola nezákonná.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trebišov č. k. 14Csp/299/2018-52 zo dňa 19.9.2019 (ktorým bolo žalobe žalobkyne vyhovené čo sa týka zdržania sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy) vyplýva, že zmluvné dojednanie o zrážkach zo mzdy žalobkyne v prípade plnenia povinnosti je neprijateľné a preto neplatné s poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

5. Následne uplatnený nárok žalobkyne súd prvej inštancie posúdil podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy a konštatoval, že úspešné uplatnenia porušenia práv spotrebiteľa bolo v súdnej veci jednoznačne preukázané, čo sa prejavilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 19.9.2019 č. k. 14Csp/299/2018-52 právoplatným dňa 8.11.2019. Priznané finančné zadostučinenie je pritom vyrovnaním ujmy, ktorá žalobkyňi vznikla konaním žalovaného a je aj určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku takého konania trpieť. Súčasne však je aj sankciou, ktorá postihuje žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby nekonal v súlade so zákonom. Poukázal na to, že na priznanie uplatneného nároku žalobkyne súdom nie je podmienkou, žeby finančné zadostučinenie bolo možné spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak. Toto finančné zadostučinenie totiž možno žiadať aj popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom a vychádzajúcich z porušenia jeho práva. Preto ani nárok žalobkyne uplatnený v tomto konaní nie je možné považovať za šikanózný, ktorý by bol v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi. V súvislosti s argumentáciou žalovaného, že žalobkyňi nevznikla žiadna ujma súd prvej inštancie uviedol, že či skutočne ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, je právne irelevantné, keďže postačuje už len samotná možnosť vzniku takejto ujmy.

6. Súd prvej inštancie poukázal aj na Nález Ústavného súdu SR č.k. IV.ÚS 371/2018 a vychádzal pritom z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. V danom prípade dohoda o zrážkach zo mzdy neobsahovala konkrétnu výšku pohľadávky, ktorá má byť zabezpečená. Vznikla tak hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán, keď veriteľovi takáto dohoda umožňovala svojvoľné určenie výšky dlhu a postihnutie majetku spotrebiteľa.

7. Nárok žalobkyne je nárokom spotrebiteľky a pre jeho úspešné uplatnenie postačuje, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napríklad aj z výroku rozsudku, ktorým sa určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky použitej v spotrebiteľskej zmluve. Zákonodarca dokonca uľahčil pri uplatňovaní nároku spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody alebo bezdôvodného obohatenia dôkazné bremeno je oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie výšky ujmy príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne, a preto pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, nestanovujú sa žiadne kritéria, ktoré by bolo nutné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť, jediným kritériom je primeranosť finančného

zadosťučinenia. Súd prvej inštancie pritom poukázal aj na známu zaužívanú rozhodovaciu prax všeobecných súdov Slovenskej republiky. Poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa bola v konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov sp. zn. 14Csp/299/2018 úspešná, domohla sa svojho práva v zmysle právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Pokiaľ ide o samotnú výšku primeraného zadosťučinenia, zohľadnil okolnosti tohto prípadu. Samotné porušenie práv spotrebiteľa bolo jednoznačne konštatované v citovanom rozsudku v konaní Okresného súdu Trebišov 14Csp/299/2018 a pri určení výšky priznaného zadosťučinenia súd prihliadol aj na to, že v zmluve bol dohodnutý úrok 70,05 % ročne, čo je úrok úžerný a je nepredstaviteľné, aby akýkoľvek spotrebiteľ prejavil ochotu s takýmto úrokom súhlasiť, keby k tomu nebol donútený finančnou tiesňou a inými nepriaznivými životnými okolnosťami. Taktiež súd prihliadol k tomu, že žalovaný vnútil žalobkyni neprijateľné zmluvné podmienky a pokiaľ by sa žalobkyňa nebola bránila, bol by sa žalovaný nepochybne na jej úkor obohatil. Bol to práve žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď predložil žalobkyni formulárovú zmluvu obsahujúcu neprijateľnú zmluvnú podmienku a následne sa domáhal realizácie neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy.

8. V tomto prípade za poskytnutý úver požadoval od žalobkyne zaplatenie sumy 883,17 €, a preto výška finančného zadosťučinenia vo výške 450 € je podľa súdu prvej inštancie primeraná ako satisfakcia spotrebiteľke a odradí žalovaného - dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Okrem uvedenej istiny priznal súd prvej inštancie žalobkyni aj nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške, keďže žalovaný sa podľa neho dostal do omeškania s vydaním peňažného plnenia najneskôr odo dňa nasledujúceho po doručení žalobného návrhu, t.j. od 22.5.2020 do zaplatenia a všetko zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1,2 CSP a priznal plne úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v pomere 100 %.

10. Proti rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozsudok, pokiaľ ide o určenie výšky nároku je nepreskúmateľný a z obsahu a odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, na základe akých úvah a dokázaných skutkových okolností, z nich vyvedených skutkových záverov a následného právneho posúdenia, súd vlastne dospel k záveru o existencii nároku na primerané finančné zadosťučinenie v sume 450 €. Poukázal na to, že odôvodnenie rozsudku nespĺňa kritéria, ktoré sú uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Závery súdu prvej inštancie nemajú ani oporu v rozsudku vydaného v konaní Okresného súdu Trebišov 14Csp/299/2018, ani v dokazovaní v tomto konaní. S ohľadom na obsah rozsudku žalovaný namietal nielen zjavnú nedôvodnosť sumy priznaného nároku, ale aj zjavnú neprimeranosť. Nenašiel v odôvodnení rozsudku zmienku o tom, aké skutočnosti súd v tomto smere zohľadnil a na základe čoho sumu 450 € považuje za primeranú. V časti rozsudku o priznaní úroku z omeškania žalovaný poukázal na nezákonnosť takéhoto rozhodnutia v rozpore so súdnou praxou a judikatúrou, pretože povinnosť platenia primeraného finančného zadosťučinenia môže vzniknúť s rozhodnutím súdu, a preto sa nemôže priznať nárok na úrok z omeškania (rozhodnutie NS SR z 24.6.1998 sp. zn. 1Co/15/97). Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

11. K odvolaniu žalobkyňa zastala písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a zákonné, dostatočne odôvodnené v celom rozsahu, a to aj v časti o určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Nezdiala názor žalovaného, že toto rozhodnutie je z tohto dôvodu nepreskúmateľné. Dala do pozornosti znenie bodu 6. odôvodnenia, ktoré dávajú všetky odpovede na otázky, ktoré v súvislosti s uplatneným nárokom žalobkyne v konaní vznikli. Odvolanie žalovaného považuje za účelové a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil.

12. Žalovaný podal vyjadrenie k podaniu žalobkyne, kde opätovne zotrval na svojich argumentoch s tým, že považuje odkaz na rozsudok 14Csp/299/2018 za objektívne nepostačujúci.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas, oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods.1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov ako vyplývali z obsahu podaného odvolania a dospel k záveru, že odvolanie je okrem časti o priznaní úrokov z omeškania nedôvodné.

14. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 3.9.2020 pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s § 219 ods. 1,3 CSP, § 378 ods. 1 CSP.

15. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1,2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) je naplnený v prípade keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu normu, obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2,3 CSP.

16. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku konštatuje, že dôvody uplatnené v odvolaní neboli vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku (okrem priznaných úrokov z omeškania) a k súvisiacemu výroku o trovách konania naplnené. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Uzavrel, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 CSP, keď súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, s týmto odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje a na neho odkazuje podľa § 387 ods. 2 CSP.

17. Odvolací súd v súlade s judikatúrou (napr. 6Cdo/127/2017 NS SR) konštatuje, že možno priznať primerané finančné zadostučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje zákon žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť, len primeranosť. Je na úvahe súdu, aby so

zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalobkyňa ako spotrebiteľka úspešne uplatnila na súde porušenie svojich práv na ochranu pred neprijateľnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve, keď jej žalobe súd vo vzťahu k tomuto nároku v celom rozsahu vyhovel. Splnila tak predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z. z. v ustanovení § 3 ods. 5 vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Prvostupňový súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje.

18. Primeranosť výšky finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie odôvodnení svojho rozsudku dostatočne a logicky odôvodnil a odvolací súd nevidí potrebu jeho doplnenia.

19. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie okrem priznaných úrokov z omeškania ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

20. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

21. Vo vzťahu k výroku preskúmvaného rozsudku ohľadne úrokov z omeškania je odvolanie žalovaného dôvodné. Súd je oprávnený na základe každého jednotlivého prípadu, ak sú splnené podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia ustáliť jeho výšku. Povinnosť platiť potom vzniká až právoplatným výrokom súdu v stanovenej lehote, po márnom uplynutí ktorej sa dlžník dostane do omeškania. Odvolací súd v tejto časti zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zamietol.

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a odvolací súd úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, keďže odvolateľ bol úspešný v odvolacom konaní len v časti príslušenstva. O výške sumy rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).